

1

Brecht deed haar uniform uit, trok snel haar spijkerbroek en blouse aan, schoot in haar laarzen en baande zich een weg naar de lift. Ze moest zich haasten. Eerst naar huis om te douchen en andere kleren aandoen, dan snel naar haar vriendin Eva om daar een hapje te eten. Na het eten zouden ze naar het theater gaan, een of andere try-out van een cabaretier, welke wist ze niet maar dat zag ze vanzelf wel als ze daar was.

Brecht werkte op de paaz-afdeling (psychiatrische afdeling algemeen ziekenhuis) als verpleegkundige.

Tijdens haar opleiding tot verpleegkundige had ze op diverse afdelingen stage gelopen, maar nooit iets met psychiatrie te maken gehad. Toch was het iets wat haar boeide en nieuwsgierig maakte, al jaren voor ze besloot de verpleging in te gaan. Ze had geen idee waar die interesse vandaan kwam. Na haar opleiding was er een vacature en besloot ze te solliciteren op de paaz-afdeling. Ze werd aangenomen en werkte er inmiddels al drie jaar. Ze vond het werk een uitdaging. Vaak kwamen mensen in een crisistoestand binnen om vervolgens na een hele tijd van onderzoeken en behandeling stukken beter de deur uit te gaan. Daar deed ze het voor, dat gaf een goed gevoel, dat ze daar een stukje bij mocht helpen: deze mensen weer een beter leven te geven. Er

was echter ook een andere kant: mensen bij wie dit niet zo verliep. Mensen die keer op keer een terugval kregen, of waar er geen zicht was op een beter leven. Dat was een kant van het vak waar ze maar moeilijk aan kon wennen. Soms werd een patiënt die eerder met ontslag was gegaan weer opnieuw opgenomen omdat het toch weer mis ging. Maar al met al boeide de psyche van de mens haar en vond ze dat ze een wereldbaan had.

Ze pakte haar fiets uit het fietsenhok en fietste richting het centrum van Breda. Brecht had een leuk appartement in het hartje van de stad weten te bemachtigen. Ze woonde er nu twee jaar. Het enige nadeel was dat ze er alleen woonde, vond ze zelf. Met haar tweeëndertig jaar wilde ze toch eigenlijk graag iemand om zich heen om allerlei dingen in haar leven mee te delen en te doen. Ze had een prima leven, leuke vriendinnen, vakanties, uitjes, maar ze miste toch een arm om haar heen.

Dingen te delen als ze iets had meegemaakt en erover wilde praten. Ze had al een paar keer een relatie gehad, maar nog nooit met iemand van wie ze dacht: Yes, dat is hem.

Ze zette haar fiets in het schuurtje beneden in het appartementengebouw, liep meteen langs de brievenbus om te kijken of er post was en nam daarna de lift naar de vierde verdieping.

Snel kleepte ze zich uit en sprong onder de douche.

Het was inmiddels zes uur en ze wist dat Eva op haar zat te wachten met het eten. Eva was al sinds de lagere school haar vriendin. Na de middelbare school waren ze allebei een andere richting opgegaan. Brecht was verpleegkunde gaan doen en Eva was een administratieve opleiding gaan volgen. Toch waren ze elkaar nooit uit het oog verloren.

Eva was ondertussen getrouwd met Pim en had een tweeling van vijf jaar. Door het moederschap was het leven van Eva veranderd en daardoor ook hun vriendschap. Brecht baalde daar wel eens van. Soms kreeg ze een idee om zomaar spontaan erop uit te trekken en stond dan op het punt Eva te bellen om te vragen of ze meeging. Maar sinds die kinderen had, was dat een stuk moeilijker, moest alles van tevoren gepland worden. De spontaniteit van hun vriendschap was verdwenen. Brecht begreep dat, maar miste het wel. Gelukkig had ze tijdens haar opleiding tot verpleegkundige Sammy leren kennen. Sammy was in alle opzichten anders dan Brecht, toch klikte het vanaf dag een tussen hen en ontstond er een mooie vriendschap.

Sammy was ook vrijgezel, woonde in dezelfde plaats in een leuke flat. Nam het leven niet serieus en genoot.

Ze moest nu toch echt op gaan schieten. Eva zat te wachten met het eten en met de vijfjarige tweeling moest dat allemaal niet te lang duren, wist ze uit

ervaring. Ze besloot de auto te pakken. Na tien minuten kwam ze aan bij Eva, waar de jongens haar auto al hadden zien aankomen en naar de voordeur stormden om open te doen voor Brecht. De jongens waren dol op haar. 'Brecht, Brecht', schreeuwden ze allebei helemaal door het dulle heen. Brecht tilde ze allebei tegelijk op en gaf ze een dikke knuffel.

'Jongens, jullie knippen me fijn', lachte ze. Het was altijd heerlijk zo verwelkomd te worden door Jaap en Mees. Ze zette ze allebei weer op de grond en liep naar Eva. Eva zag er gestresst en vermoeid uit.

'Ze maken me vandaag knettergek met hun drukke gedrag', zei ze. Daar kon Brecht zich wel iets bij voorstellen. Als ze eens een nachtje bij haar kwamen logeren, was ze altijd erg blij dat het weer tijd was om ze naar huis te brengen, hoe lief ze ook waren. Ze was natuurlijk geen kinderen gewend en dan ineens twee tegelijk die al haar aandacht opeisten. Maar Brecht zag aan Eva dat er meer aan de hand was dan alleen de tweeling. 'Pim nog niet thuis?', vroeg Brecht.

'Nee, die belde een half uur geleden op om te zeggen dat hij waarschijnlijk niet op tijd thuis zal zijn zodat wij weg kunnen', meldde Eva geërgerd.

De woede was van haar gezicht te lezen. 'Maar maak je geen zorgen, ons avondje uit gaat gewoon door, ik heb mijn schoonmoeder gebeld en zij komt zo oppassen'.

Dit was niet de eerste keer dat Eva's afspraak met Pim misliep door zijn werk. Sinds de tweeling geboren was, had hij zich op zijn werk gestort om zo het salaris dat Eva minder ging verdienen te compenseren. Dat was wel een aardige gedachte, maar het begon uit de hand te lopen. Hij was nauwelijks thuis op doordeweekse avonden en zag de jongens alleen in het weekend, als hij de zaterdag tenminste niet had afgesproken met vrienden omdat hij zijn ontspanning hard nodig had. Eva hield zielsveel van haar jongens, maar vond het zwaar om er zo vaak alleen voor te staan. Ze had zich zo verheugd op een avondje weg met Brecht deze avond, totdat Pim belde en zei dat hij niet op tijd thuis zou zijn. Haar stemming sloeg om, maar dat negeerde hij. Snel had ze haar schoonmoeder gebeld en die schat kon wel komen. Maar haar blijheid om lekker een avondje weg te gaan was volledig verdwenen. Ze moest echt proberen de knop om te zetten zodat ze toch kon gaan genieten. 'Aan tafel, jongens, kom, we gaan eten', zei ze en ...